FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 29 juni 2000 *

I mål T-7/99,

Medici Grimm KG, med säte i Rodgau Hainhausen (Tyskland), företrätt av R. MacLean, solicitor, biträdd av P. McGarry, barrister, delgivningsadress: advokatbyrån Arendt et Medernach, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av S. Marquardt, rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten G.M. Berrisch, Hamburg och Bryssel, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören A. Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren V. Kreuschitz, och N. Khan, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 2380/98 av den 3 november 1998 om ändring av rådets förordning (EG) nr 1567/97 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av handväskor av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT L 296, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden V. Tiili samt domarna P. Lindh, R.M. Moura Ramos, J.D. Cooke och P. Mengozzi,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören B. Pastor,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet av den 8 december 1999,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 Tillämpliga gemenskapsrättsliga bestämmelser om dumpning vid i målet aktuell tidpunkt återfinns i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1, nedan kallad grundförordningen) i ändrad lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 2331/96 av den 2 december 1996 (EGT L 317, s. 1) och rådets förordning (EG) nr 905/98 av den 27 april 1998 (EGT L 128, s. 18).

2 Artikel 11.3 i förordningen har följande lydelse:

"Om det är nödvändigt kan en översyn av behovet av en fortsatt tillämpning av åtgärder utföras på initiativ av kommissionen eller på begäran av en medlemsstat eller, under förutsättning att en rimlig tid om minst ett år har gått sedan den slutgiltiga åtgärden infördes, på begäran av en exportör eller importör eller av gemenskapsproducenterna, om begäran innehåller tillräckliga bevis som styrker behovet av en sådan interimsöversyn.

En interimsöversyn skall inledas om begäran innehåller tillräckliga bevis för att den fortsatta tillämpningen av åtgärden inte längre är nödvändig för att motverka

dumpning eller för att det är osannolikt att skadan fortsätter eller återkommer om åtgärden upphävs eller ändras eller för att den gällande åtgärden inte längre är tillräcklig för att motverka den skadevållande dumpningen.

Vid undersökningar som genomförs i enlighet med denna punkt kan kommissionen bland annat överväga om de omständigheter som rör dumpning och skada har ändrats väsentligt eller om gällande åtgärder leder till det avsedda resultatet att undanröja den skada som tidigare konstaterats enligt artikel 3. I detta sammanhang skall alla relevanta och dokumenterade bevis beaktas vid det slutliga fastställandet."

3 I punkt 6 i samma artikel stadgas följande:

"Översyn enligt denna artikel skall inledas av kommissionen efter samråd med rådgivande kommittén. Om det vid översyn visar sig motiverat skall åtgärder upphävas eller bibehållas enligt punkt 2 eller upphävas, bibehållas eller ändras enligt punkterna 3 och 4 av det gemenskapsorgan som ansvarat för deras införande.... "

4 Punkt 8 i samma artikel lyder som följer:

"Utan hinder av punkt 2 kan en importör begära återbetalning av tull som tagits ut, om det framkommer att den dumpningsmarginal som ligger till grund för den erlagda tullen har slopats eller sänkts till en nivå som är lägre än den gällande tullsatsen.

Vid begäran om återbetalning av antidumpningstull skall importören inge en ansökan till kommissionen. Ansökan skall inges via den medlemsstat på vars territorium produkterna övergått till fri omsättning inom sex månader från och med den dag då den slutgiltiga tullens storlek fastställdes av de behöriga myndigheterna eller från och med den dag då ett beslut slutgiltigt fattades om att ta ut de belopp för vilka säkerhet ställts i form av en provisorisk tull. Medlemsstaterna skall omedelbart vidarebefordra denna begäran till kommissionen."

Faktiska omständigheter i målet

5 Sökanden, Medici Grimm KG (nedan kallat Medici) är ett bolag enligt tysk rätt. Bolaget slöt 1993 ett avtal med Lucci Creation Ltd (nedan kallat Lucci Creation), ett företag som är etablerat i Hongkong och som äger industriella anläggningar i Kina, om produktion av handväskor av läder. Dessa produkter tillverkas av läder och annat material som tillhandahålls av sökanden.

6 Till följd av klagomål från Comité européen des industries de la maroquinerie (CEDIM) offentliggjorde kommissionen den 4 maj 1996 ett tillkännagivande om inledande av antidumpningsförfarande beträffande import av handväskor med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT C 132, s. 4).

7 Sökanden och Lucci Creation kände till att den första undersökningen hade inletts, men deltog inte i undersökningsförfarandet.

8 Den 4 februari 1997 införde kommissionen en preliminär antidumpningstull med tullsats om högst 39,2 procent på import av denna typ (kommissionens förordning (EG) nr 209/97 av den 3 februari 1997, EGT L 33, s. 11).

9 Den 3 augusti 1997 införde rådet slutgiltig antidumpningstull med en tullsats om högst 38 procent (rådets förordning (EG) nr 1567/97 av den 1 augusti 1997 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av handväskor av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina och om avslutande av förfarandet rörande importen av handväskor av plast och textilvara med ursprung i Folkrepubliken Kina, EGT L 208, s. 31) på import av handväskor av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina (nedan kallad den första förordningen). Eftersom Lucci Creation inte hade deltagit i förfarandet erhöll bolaget i fråga ingen individuell behandling. Import av dess produkter till gemenskapen belades följaktligen med en tullsats om 38 procent i enlighet med artikel 9.5 i grundförordningen jämförd med artikel 18 i nämnda förordning. Sökanden har inte ifrågasatt den första förordningen.

10 Den 13 september 1997, det vill säga sex veckor efter offentliggörandet av den första förordningen, offentliggjorde kommissionen ett tillkännagivande med anmodan till exporterande producenter att framlägga bevis som motiverar att det inleds en interimsöversyn av antidumpningsåtgärderna mot import av handväskor av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT C 278, s. 4). I tillkännagivandet angavs följande:

"Under den undersökning som ledde fram till att dessa åtgärder antogs lämnade endast två exportörer, som företräder en liten andel av den sammanlagda exporten, in ansökningar med tillräckliga uppgifter för att beviljas individuell behandling. I slutet av denna undersökning ansökte dock ett stort antal exporterande producenter i Folkrepubliken Kina om individuell behandling. Ansökningarna kunde inte tas upp till prövning eftersom de lämnats in långt efter att ansökningstiden gått ut, men de ansökande producenterna kan ligga bakom en stor del av gemenskapens import av handväskor av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina.

Med hänsyn till ovanstående anmodar kommissionen härmed de exporterande producenterna att inkomma med de uppgifter som anges... nedan. Kommissionen kommer att använda uppgifterna för att avgöra om det finns tillräckliga bevis för

att undantagsvis berättiga en förtida interimsöversyn av de gällande åtgärderna med avseende på frågan om individuell behandling."

11 Lucci Creation hörsammade denna anmodan i egenskap av exporterande producent och inkom med de av kommissionen begärda uppgifterna. Kommissionen offentliggjorde den 13 december 1997 ett tillkännagivande (EGT C 378, s. 8) om formellt inledande av interimsöversyn av de antidumpningsåtgärder som hade införts genom den första förordningen. I tillkännagivandet underströks att översynens räckvidd var begränsad till frågan om individuell behandling av exporterande producenter.

12 Kommissionen sände ut frågeformulär angående uppgifter rörande samma period som den ursprungliga undersökningen avsåg, nämligen från och med den 1 april 1995 till och med den 31 mars 1996 (nedan kallad undersökningsperioden).

13 Sökanden och Lucci Creation ingav den 15 februari 1998 gemensamt ett frågeformulär för exporterande producenter till kommissionen. Sökanden hade, i egenskap av exportören närstående importör, fyllt i bilaga I till frågeformuläret. De två bolagen samarbetade bland annat vid det kontrollbesök som utfördes av kommissionen i bolagens respektive lokaler i Hongkong och i Rogdau i Tyskland. Vid bedömningen av den individuella dumpningsmarginalen beräknades exportpriserna utifrån sökandens försäljningspriser till utomstående kunder inom gemenskapen.

14 Under översynsundersökningens gång var sökanden tvungen att erlägga antidumpningstull med en tullsats om 38 procent på värdet av importen av Lucci Creations produkter.

15 I skrivelse från sin juridiske rådgivare daterad den 18 juni 1998 ansökte sökanden om att kommissionen skulle återbetala den antidumpningstull som

sökanden hade erlagt sedan den 3 augusti 1997. Sökanden anförde att en sådan återbetalning vore möjlig om den förordning som skulle komma att antas vid interimsöversynens utgång gavs retroaktiv verkan. I en annan skrivelse, daterad den 1 juli 1998, angav sökandebolaget skälen för att det inte hade initierat något återbetalningsförfarande. I skrivelsen angavs bland annat följande:

"Ansökan [om återbetalning] gjordes inte eftersom Medici hyste berättigade förväntningar att antagandet av de nya åtgärderna skulle antedateras, då kommissionens aktuella översyn åter avsåg [undersökningsperioden]."

16 Sökandens juridiska rådgivare begärde vid ett sammanträde som sökanden hade begärt och som ägde rum den 16 juli 1998 i kommissionens lokaler att kommissionens företrädare skulle klargöra institutionens inställning beträffande retroaktiv tillämpning av de tullsatser som införts till följd av resultatet av översynen. Kommissionens företrädare genmälde att inget slutgiltigt beslut hade fattats i denna fråga, eftersom den ännu inte hade avgjorts.

17 Sökanden ingav den 17 augusti 1998 en ansökan om återbetalning av ett belopp om 1 046 675 tyska mark (DEM) till de tyska tullmyndigheterna. Beloppet motsvarade det sammanlagda belopp till vilket antidumpningstullar som sökanden hade erlagt intill nämnda dag uppgick. I skrivelse av den 14 september 1998 gav kommissionen sökanden det preliminära svaret att femton betalningar om sammanlagt 406 755,77 DEM syntes ha erlagts före den sexmånadersperiod som föregick ingivandet av begäran om återbetalning och att detta belopp därför i enlighet med artikel 11.8 i grundförordningen inte kunde beaktas.

18 I handlingen rörande den slutgiltiga underrättelsen av den 27 augusti 1998 bekräftade kommissionen att sökanden och sökanden närstående exportör skulle påföras en dumpningsmarginal om 0 procent och en prisunderskridandemarginal

om 0 procent. Dessutom avslog kommissionen sökandens ansökan vad gäller retroaktiv tillämpning av den ändrade tullsatsen.

19 I denna slutgiltiga underrättelse befanns sökanden och Lucci Creation vara varandra närstående företag eftersom de gemensamt kontrollerar ett tredje företag, Medici Germany (Asia) Ltd. Sökandebolaget bestred dock i skrivelse av den 11 september 1998 att det var närstående till Lucci Creation och definierade förhållandet mellan sig självt och Lucci Creation som kompensationsarrangemang enligt artikel 2.9 i grundförordningen. I skrivelse av den 15 september 1998 svarade kommissionen följande:

"Enligt vår mening är Lucci Creation och Medici varandra närstående företag i den mening som avses i den grundläggande antidumpningsförordningen, eftersom de två bolagen gemensamt kontrollerar ett tredje bolag, Medici Germany (Asia) Ltd.

Beträffande fastställande av exportpris hävdar Ni att Medici Germany (Asia) Ltd inte grundades förrän efter undersökningsperiodens utgång och att den grund för fastställande av exportpris som skall beaktas följaktligen inte är förhållandet mellan dessa bolag i egentlig mening utan snarare förekomsten av ett kompensationsarrangemang mellan Lucci Creation och Medici. Som Ni vet berör dock denna fråga inte tillämpningen av artikel 2.9 i grundförordningen vad gäller beräkning av exportpriser."

20 Rådet antog den 3 november 1998 förordning (EG) nr 2380/98 om ändring av den första förordningen (EGT L 296, s. 1) (nedan kallad den ifrågasatta förordningen). Översynsförfarandet avslutades härigenom. Av denna förordning framgår att ingen dumpning hade uppdagats vad gäller transaktionerna mellan sökanden och Lucci Creation under undersökningsperioden och att bolaget följaktligen hade rätt till en individuell dumpningsmarginal om 0 procent. Ansökan om retroaktiv effekt avslogs av två skäl, varav det första var att de åtgärder som vidtas till följd av en översyn är av framåtsyftande karaktär och det andra var att retroaktiviteten "för de exportörer som till följd av denna

undersökning erhåller en tullsats som är lägre än den övriga tullen, skulle innebära en obefogad premiering av deras bristande samarbetsvilja vid den inledande undersökningen".

21 Den 8 januari 1999 ingav sökanden en andra ansökan om återbetalning avseende ett belopp om 409 777,34 DEM till de tyska tullmyndigheterna. Kommissionen har ännu inte fattat något beslut avseende sökandens ansökningar om återbetalning. I brev av den 12 november 1999 har kommissionen dock meddelat sökanden sina tjänstemäns slutsatser. Dessa slutsatser var positiva till återbetalning av de belopp som är föremål för en ansökan som ingivits inom den tidsfrist som anges i artikel 11.8 i grundförordningen.

Förfarandet och parternas yrkanden

22 Sökanden har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 januari 1999, väckt den i målet aktuella talan.

23 Genom skrivelse, som inkom till förstainstansrättens kansli den 6 maj 1999, ansökte kommissionen om att få intervenera i målet till stöd för rådets yrkanden. Ordföranden för den fjärde avdelningen i utökad sammansättning biföll denna ansökan om intervention genom beslut av den 11 juni 1999. Kommissionen upplyste, genom skrivelse av den 16 augusti 1999, förstainstansrätten om att den inte ansåg det nödvändigt att skriftligen biträda rådets yrkanden och att intervention endast skulle ske vid det muntliga förfarandet.

24 Efter att ha tagit del av referentens promemoria beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) att inleda ett muntligt förfarande. Under förfarandet i målet har rätten anmodat sökanden att inge vissa handlingar. Vidare har rätten anmodat rådet att skriftligen besvara en fråga.

25 Vid sammanträdet den 8 december 1999 har parterna avgivit muntliga yttranden och besvarat rättens muntliga frågor.

26 Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen i den mån rådet inte har beviljat sökandebolaget återbetalning av de antidumpningstullar som det erlade före det att förordningen i fråga antogs och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

27 Rådet yrkar, med stöd av kommissionen, att förstainstansrätten skall

— förklara att talan inte kan tas upp till prövning eller, i andra hand,

— ogilla talan samt

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

28 Rådet har åberopat fyra grunder till stöd för sin invändning om rättegångshinder, nämligen att yrkandena som framställs i ansökan är otydliga, att talan utgör rättegångsmissbruk, att sökanden saknar berättigat intresse att få saken prövad samt slutligen att sökanden inte är personligen berörd av den ifrågasatta förordningen.

29 Vid sammanträdet har kommissionen biträtt den argumentation som framlagts av rådet.

Påstådd otydlighet hos de yrkanden som framställs i ansökan

Parternas argumentation

30 Rådet har anfört att talan inte kan tas upp till prövning eftersom sökanden inte har preciserat vilken bestämmelse i den ifrågasatta förordningen som den önskar få ogiltigförklarad.

31 Kommissionen har tillagt att sökanden genom den aktuella talan i själva verket yrkar att skälen till den ifrågasatta förordningen och inte bestämmelserna i

förordningen, vilka i vart fall är till sökandens fördel, skall ogiltigförklaras. Genom talan ifrågasätts enbart det nittonde övervägandet, i vilket rådet redogör för skälen till att bestämmelserna i den ifrågasatta förordningen inte har tillerkänts retroaktiv verkan. Förstainstansrätten har dock redan funnit att endast bestämmelser kan vara föremål för talan om ogiltigförklaring, oavsett vilka skälen för en rättsakt är (dom av den 17 september 1992, NBV et NVB mot kommissionen, T-138/89, REG 1992 s. II-2181, punkterna 30—35).

32 Sökandebolaget har anfört att dess yrkanden är tillräckligt tydliga för att förstainstansrätten skall kunna utläsa vilka bestämmelser som avses i begäran om ogiltigförklaring. Ingen särskild bestämmelse har nämnts, då förstainstansrätten är behörig att i rättssäkerhetens intresse avgöra i vilken mån den ifrågasatta förordningen skall ogiltigförklaras för att dess rättsstridighet skall kunna åtgärdas.

Förstainstansrättens bedömning

33 I ansökan anges att talan avser "delvis ogiltigförklaring, i enlighet med artikel 173 i EG-fördraget, av [den ifrågasatta] förordningen i den mån rådet har vägrat 'retroaktiv' återbetalning av den antidumpningstull som [Medici] har erlagt innan förordningen i fråga antogs".

34 Trots att sökanden inte har angivit vilken bestämmelse i den ifrågasatta förordningen som talan avser framgår det av det ovan nämnda uttalandet samt av de argument som framförts till stöd för talan att syftet med talan är ogiltigförklaring av sagda förordning i det avseendet att rådet inte har givit slutsatserna av översynen, nämligen att sökanden inte har bedrivit dumpning under undersökningsperioden, retroaktiv verkan.

35 Vid sådant förhållande finner förstainstansrätten att sökandens yrkanden är tillräckligt tydliga för att förstainstansrätten skall kunna utläsa vilken bestämmelse i den ifrågasatta förordningen som avses med den i målet aktuella talan (se i denna fråga domstolens beslut av den 7 februari 1994 i mål C-388/93, PIA HiFi mot kommissionen, REG 1994, s. I-387 punkterna 9—11).

36 Till skillnad från vad som var fallet i det ovannämnda målet NBV et NVB mot kommissionen är det som ifrågasätts av sökanden, nämligen förordningens tidsmässiga verkan, dessutom en del av bestämmelserna. Denna tidsmässiga verkan härrör i själva verket närmare bestämt från artikel 2, vari stadgas att tilläggen enligt artikel 1 är tillämpliga från och med dagen efter det att den ifrågasatta förordningen offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Vid sådant förhållande saknar kommissionen fog för att med stöd av den nämnda domen hävda att talan inte kan tas upp till prövning.

37 Talan kan till följd härav inte avvisas på denna grund.

Påstått rättegångsmissbruk

Parternas argumentation

38 Rådet har med stöd av kommissionen anfört att den aktuella talans verkliga syfte är att erhålla återbetalning av de antidumpningstullar som sökanden har erlagt i enlighet med den första förordningen. Vid sådant förhållande borde sökanden rätteligen ha ingivit en ansökan om återbetalning i enlighet med artikel 11.8 i grundförordningen.

39 När ett sådant administrativt förfarande existerar och då ansökan inte har ingivits inom den frist som gäller för detta förfarande innebär en talan om ogiltigförklaring som inges efter utgången av denna frist i syfte att erhålla bifall till samma ansökan rättegångsmissbruk. Talan i fråga kan alltså inte tas upp till prövning.

40 Detta synsätt finner bland annat stöd i rättspraxis i fråga om förhållandet mellan talan om ogiltigförklaring och talan om skadestånd. Det framgår visserligen av domstolens dom av den 22 oktober 1975 i mål 9/75, Meyer-Burckhardt mot kommissionen (REG 1975, s. 1171, punkterna 10—13) och av förstainstansrättens dom av den 24 januari 1991 i mål T-27/90, Latham mot kommissionen (REG 1991, s. II-35, punkt 38), att dessa olika former för talan på grund av deras väsensskilda art och föremål är fristående från varandra, men det framgår även av domarna i fråga att talan om skadestånd inte kan tas upp till prövning om den har samma syfte som en talan om ogiltigförklaring och man genom väckande av talan om skadestånd försöker undkomma följderna av underlåtenhet att väcka talan om ogiltigförklaring inom den föreskrivna tidsfristen.

41 Sökanden motsätter sig rådets och kommissionens inställning.

Förstainstansrättens bedömning

42 Det bör inledningsvis noteras att sökanden genom den i målet aktuella talan yrkar att förstainstansrätten skall bedöma huruvida den ifrågasatta förordningen, som avslutade översynsförfarandet enligt artikel 11.3 i grundförordningen, är rättsenlig, medan sökanden genom sina ansökningar om återbetalning yrkar att kommissionen enligt 11.8 i samma grundförordning skall bevilja dispens från tillämpning av den första förordningen.

43 Även om det resultat som åsyftas genom talan i detta mål ekonomiskt sett skulle vara identiskt med det resultat som åsyftas genom ansökningarna om återbetal-

ning är de båda ifrågavarande förfarandena ändå av väsensskild art och berör olika rättsakter från institutionerna.

44 Beträffande den rättspraxis som åberopats av rådet, angående förhållandet mellan talan om ogiltigförklaring och talan om skadestånd, vilken öppnar en möjlighet till undantag från principen om rättsmedlens självständighet finns det skäl att, som domstolen har gjort i sin dom av den 14 september 1999 i mål C-310/97 P, kommissionen mot AssiDomän Kraft Products m.fl. (REG 1999, s. I-5363, punkt 61), erinra om att detta undantag är motiverat i synnerhet "av att talefristerna syftar till att skydda rättssäkerheten, för att förhindra att gemenskapsrättsakter som medför rättsverkningar ifrågasätts ett obegränsat antal gånger, samt av kraven på god och processekonomisk rättsskipning".

45 Detta undantag förutsätter alltså att sökanden redan har haft möjlighet att underställa den rättsakt eller det handlingssätt från förvaltningens sida, som väsentligen utgör föremål för den andra talan en gemenskapsdomstols bedömning. Följaktligen är undantaget inte tillämpligt när talan i två olika fall är hänförlig till skilda rättsakter eller olika handlingssätt från förvaltningens sida, även om talan i båda fallen skulle ge samma resultat för sökanden i ekonomiskt hänseende (se dom i det ovannämnda målet Latham mot kommissionen, punkt 38).

46 Vid sådant förhållande utgör det undantag som rådet har åberopat inte skäl att inte till prövning ta upp en talan genom vilken sökanden, liksom i förevarande mål, för första gången underställer en rättsakt från en gemenskapsrättslig institution en gemenskapsdomstols bedömning.

47 Dessutom har den aktuella talan om ogiltigförklaring därutöver syftet att underställa frågan huruvida det föreligger en skyldighet att retroaktivt tillämpa de tullsatser som antagits till följd av en översyn med samma referensperiod som den som beaktades vid den ursprungliga undersökningen när rådet konstaterar att sökanden inte har bedrivit dumpning en gemenskapsdomstols bedömning.

48 Den aktuella talan utgör följaktligen inte rättegångsmissbruk. Talan kan därför inte avvisas på denna grund.

Sökandens intresse att få saken prövad

Parternas argumentation

49 Rådet har i första hand anfört att sökanden inte har något intresse av att få den ifrågasatta förordningen ogiltigförklarad, eftersom förordningen inte är till sökandens nackdel. I själva verket förbättrar bestämmelserna i den ifrågasatta förordningen sökandebolagets situation genom att detta tillerkänns en individuell behandling, vilken innebär att bolaget påförs en tullsats om 0 procent. Om den ifrågasatta förordningen ogiltigförklarades skulle importen av handväskor av läder tillverkade av Lucci Creation åter påföras en antidumpningstullsats om 38 procent.

50 För det andra saknar sökandebolaget berättigat intresse att ifrågasätta förordningen i den mån det i grundförordningen återfinns bestämmelser om en särskild talan för att uppnå uppgiven målsättning. Om någon söker uppnå ett särskilt beslut för vilket det i gemenskapsrätten finns föreskrivet ett särskilt administrativt förfarande inför kommissionen saknar personen i fråga berättigat intresse att söka uppnå samma beslut genom att väcka talan vid en gemenskapsdomstol så länge det administrativa förfarandet, liksom i detta fall, fortfarande pågår.

51 Det följer även av den allmänna principen om jämvikt mellan domstolen och de andra institutionerna att domstolen saknar behörighet att ingripa i pågående administrativa förfaranden. Rådet anser sig finna stöd för detta ställningstagande i analog tillämpning av den uttryckliga bestämmelsen i artiklarna 175 andra stycket i EG-fördraget (nu artikel 232 EG), artikel 169 andra stycket i EG-

fördraget (nu artikel 226 EG) samt artikel 90 och artikel 91 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna om principen att det tvistiga förfarandet skall vara avslutat.

52 Rådet har uppgivit att det återbetalningsförfarande som har inletts av kommissionen på ansökningar av sökanden fortfarande pågår. Om kommissionen biföll ansökningarna skulle den aktuella talan komma att sakna föremål. Om kommissionen avslår ansökningarna kan sökanden fortfarande väcka talan om ogiltigförklaring av beslut om avslag. Sökanden åtnjuter således fullt rättsligt skydd, vilket innebär att den aktuella talan är överflödig.

53 Sökandebolaget bestrider att det skulle sakna intresse av att väcka talan mot den ifrågasatta förordningen. Dessutom är sökanden enligt egen uppfattning inte skyldig att först uttömma alla andra rättsmedel för att den aktuella talan, som har väckts med stöd av artikel 173 i EG-fördraget (nu i ändrad lydelse artikel 230 EG), skall kunna tas upp till prövning. Den aktuella talan avser slutligen inte begäran om återbetalning utan översynsförfarandet.

Förstainstansrättens bedömning

54 Det bör noteras att den ifrågasatta förordningen visserligen minskar tullsatsen som påförts sökandens import till 0 procent, men att denna ändring endast har framåtsyftande verkan. Dessutom är det ostridigt att den ifrågasatta förordningen innehåller ett tyst avslag på sökandens ansökan om att de tullsatser som fastställdes vid översynsförfarandet skall tillämpas retroaktivt (se punkt 20 ovan).

55 Vid sådant förhållande har sökandebolaget intresse av att den ifrågasatta förordningen ogiltigförklaras i den mån rådet inte har bifallit dess ansökan om att bestämmelserna om ändring av den tullsats som skall påföras dess import skall ges retroaktiv verkan. Det förhållandet att förordningen i stort är till sökandebolagets fördel minskar på intet sätt dess intresse av att den del av nämnda förordning som är till dess nackdel, nämligen bestämmelsen om ikraftträdande av de ändrade tullsatserna för sökandens vidkommande, skall ogiltigförklaras (se domstolens dom av den 20 mars 1985 i mål 264/82, Timex mot rådet och kommissionen, REG 1985, s. 849; svensk specialutgåva, volym VIII, s. 117).

56 Eftersom den i målet aktuella talan har en målsättning som går utöver återbetalning av den tull som redan har erlagts av sökanden (se punkt 47 ovan) skall sökandens intresse av att väcka talan i detta mål inte sammanblandas med den målsättning som ansökningarna om återbetalning har. Vid sådant förhållande skulle det rättsliga skydd som sökandebolaget förlänas genom den aktuella talan inte tillförsäkras det genom rätten att väcka talan mot ett eventuellt beslut av kommissionen avseende ansökan om återbetalning.

57 Inte heller finner rätten att det argument som härrör från analog tillämpning av principen att det tvistiga förfarandet genom andra rättsmedel skall vara avslutat är riktigt. Något sådant krav återfinns i själva verket inte i artikel 173 i fördraget. Dessutom kan frågan huruvida talan om ogiltigförklaring kan tas upp till prövning endast avgöras med ledning av målsättningen för denna text och principen om rättsligt skydd för enskilda (förstainstansrättens dom av den 15 juni 1999 i mål T-288/97, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia mot kommissionen, REG 1999, s. II-1871, punkt 47).

58 Talan kan därför inte avvisas på denna grund.

Frågan huruvida sökanden är personligen berörd av den ifrågasatta förordningen

Parternas argument

59 Rådet har anfört att sökanden inte är personligen berörd av den ifrågasatta förordningen. För det första behandlades sökanden inte som närstående importör vid översynsundersökningen. Trots att sökanden och Lucci Creation ursprungligen av kommissionen ansågs vara närstående företag, då de gemensamt kontrollerar ett tredje företag, Medici Germany (Asia) Ltd, har sökanden själv i skrivelse av den 11 september 1998 bestritt att företagen skulle vara varandra närstående.

60 Rådet har inte bestritt att dumpningsmarginalen fastställdes med ledning av exportpriser beräknade med ledning av sökandens försäljning till utomstående kunder. De uppgifter som sökanden har lämnat har dock endast legat till grund för de slutsatser som ledde till att en individuell tullsats om 0 procent fastställdes för handväskor tillverkade av Lucci Creation. Uppgifterna i fråga beaktades inte vid fastställandet av den ifrågasatta förordningens tidsmässiga tillämplighet, vilken är föremålet för den aktuella talan.

61 Rådet har dessutom anfört att deltagande i det administrativa förfarandet inte i sig ger sökanden rätt till individuell behandling vad gäller den ifrågasatta förordningen.

62 Sökandebolaget har gjort gällande att det är personligen berört av den ifrågasatta förordningen.

Förstainstansrättens bedömning

63 Inledningsvis bör det noteras att såsom kommissionen har angivit i skrivelse av den 15 september 1998 saknar förhållandet mellan de båda företagen och frågan huruvida de utgör varandra närstående företag i ordets egentliga mening, eller om de har slutit avtal om kompensationsarrangemang, relevans för tillämpligheten av artikel 2.9 i grundförordningen. Kommissionen kan i båda fallen fastställa exportpris.

64 I detta fall framgår det klart av det femtonde övervägandet i den ifrågasatta förordningen och av skrivelsen angående den slutgiltiga underrättelsen av den 27 augusti 1998 att kommissionen har använt sökandens återförsäljningspris för att beräkna Lucci Creations exportpris och följaktligen den tullsats som skall påföras import av detta företags produkter.

65 Det framgår av rättspraxis att importörer, vars återförsäljningspris har beaktats vid fastställelse av exportpriser, vid sådant förhållande är behöriga att väcka talan om ogiltigförklaring av en förordning om införande av antidumpningstullar (se särskilt domstolens beslut av den 11 november 1987 i mål 205/87, Nuova Ceam mot kommissionen, REG 1987, s. 4427, punkt 13 och domstolens dom av den 14 mars 1990 i målen C-133/87 och C-150/87, REG 1990, s. I-719, punkt 12 och punkt 15).

66 Sökanden är följaktligen personligen berörd av den ifrågasatta förordningen.

67 Rådet kan inte heller påstå att sökanden endast är personligen berörd av artikel 1, genom vilken tullsatserna som införts genom den första förordningen ändras, och att den frånvaro av retroaktivitet för denna ändring som framgår av artikel 2, vari stadgas att den ifrågasatta förordningen träder i kraft dagen efter dess offentliggörande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, berör samtliga importörer.

68 Den verkan som den ifrågasatta förordningen har i sökandens fall är resultatet av tillämpning av båda dessa bestämmelser. Sökanden kan inte vara berörd av den ena bestämmelsen utan att vara berörd av den andra.

69 Till följd av ovanstående kan talan inte avvisas på någon av de grunder som angivits till stöd för invändningen om rättegångshinder.

Prövning i sak

70 Sökanden har väsentligen åberopat tre grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avser åsidosättande av bestämmelserna i fördraget, av grundläggande principer, av grundförordningen och av relevanta bestämmelser i avtalet om genomförande av artikel VI i Världshandelsorganisationens Allmänna tull- och

handelsavtal av år 1994 (nedan kallat WTO:s antidumpningsavtal). Den andra grunden avser åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar. Den tredje grunden avser åsidosättande av proportionalitetsprincipen.

Den första grunden: Åsidosättande av bestämmelser i fördraget, grundläggande principer, bestämmelser i grundförordningen och relevanta bestämmelser i WTO:s antidumpningsavtal

Parternas argument

71 Sökanden har anfört att en grundläggande princip i gemenskapsantidumpningsrätten, nämligen att preliminära eller slutgiltiga antidumpningstullar endast kan införas om tre villkor (faktisk förekomst av dumpningsåtgärder, skada för industrin inom gemenskapen och orsakssamband mellan åtgärderna och skada) är uppfyllda, återfinns i artikel 7.1 och artikel 9.4. i grundförordningen.

72 Enligt sökanden ligger samma princip till grund för artikel 7.1 och artikel 9 i WTO:s antidumpningsavtal, som är bindande för gemenskapens institutioner (domstolens dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet, REG 1991, s. I-2069, punkt 29; svensk specialutgåva, volym 11, s. 149).

73 Sökanden har anfört att det av översynen i målet framgick att sökanden och Lucci Creation inte hade vidtagit några dumpningsåtgärder under undersöknings-

perioden. Dessutom tyder ingenting på att de båda företagen vid något annat tillfälle har vidtagit sådana åtgärder. Vid det tillfälle då de slutgiltiga dumpningstullarna infördes genom den första förordningen var de nödvändiga villkoren för påförande följaktligen inte uppfyllda. När rådet hade konstaterat detta förhållande borde det ha beviljat återbetalning av den tull som redan hade erlagts av sökanden.

74 Vad beträffar rådets argument att retroaktiv tillämpning av en förordning som avslutar en översyn skulle vara oförenlig med principerna om rättssäkerhet och skydd för berättigade förväntningar har sökanden anfört att retroaktivitet kan tillämpas selektivt på så sätt att åsidosättande av dessa grundläggande principer inte föreligger om en retroaktiv tillämpning är till fördel för vissa exportörer.

75 Rådet har för det första gjort gällande att någon uttrycklig bestämmelse i vilken det föreskrivs att en förordning som avslutar en översyn skall tillämpas retroaktivt varken förekommer i grundförordningen eller i WTO:s antidumpningsavtal. På grund av den underliggande grundtanken i artikel 11.3 i grundförordningen har en sådan förordning endast framåtsyftande verkan. Dessutom var syftet med det i målet aktuella översynsförfarandet inte att ge någon retroaktiv fördel till de exportörer som inte hade deltagit i den första undersökningen.

76 För det andra har rådet anfört att den första förordningen var giltig, eftersom rådets förfarande till fullo överensstämde med de krav som uppställs i grundförordningen och i WTO:s antidumpningsavtal. Resultatet av översynsundersökningen innebar inte att resultatet av den första undersökningen blev ogiltigt. Det förhållandet att båda undersökningsförfarandena avser samma undersökningsperiod saknar härvid betydelse. Det vore klart felaktigt att av det förhållandet att det resultat som framgår av en antidumpningsförordning eller av en översynsförordning grundar sig på förhållanden i förfluten tid dra slutsatsen att dessa förordningar nödvändigtvis måste ha retroaktiv verkan.

77 För det tredje har rådet anfört att den enda exceptionella omständighet som förekommit i samband med översynen i målet är institutionernas exceptionellt förmånliga förhållningssätt, nämligen att översynen inleddes snabbt. Detta förhållande innebär dock inte att översynen skulle skilja sig från andra översynsförfaranden som genomförs i enlighet med artikel 11.3 i grundförordningen och motiverar inte att översynen i strid med denna bestämmelse skulle ges retroaktiv verkan.

78 För det fjärde skulle rådet, om en förordning som avslutar ett översynsförfarande gavs retroaktiv verkan, behandla exportörer som inte har samarbetat likadant som de exportörer som deltog i det första undersökningsförfarandet. Detta skulle innebära en risk för underminering av hela det system för antidumpningsundersökningar som återfinns i grundförordningen. Rådet understryker att tillkännagivandet om inledning av det första undersökningsförfarandet offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* i enlighet med artikel 5.9 i grundförordningen och att sökandebolaget vid sådant förhållande inte kan göra gällande att det inte har underrättats om förfarandet.

79 För det femte skulle retroaktiv tillämpning av en förordning som antagits efter en översyn kunna innebära risk för effekter som inte är förenliga med principerna om rättssäkerhet och skydd för berättigade förväntningar. Enligt aktuell rättspraxis kan en gemenskapsrättslig åtgärd endast ha retroaktiv verkan om detta är möjligt med hänsyn till samtliga parters berättigade förväntningar. Eftersom det i den ifrågasatta förordningen stadgas att två exportörer skall påföras en individuell tullsats som överstiger 38 procent skulle en retroaktiv tillämpning av sagda förordning innebära att den som importerar dessa exportörers handväskor var skyldig att erlägga skillnaden mellan denna tullsats om 38 procent och sin individuella tullsats.

80 För det sjätte gör rådet den bedömningen beträffande sökandens argument angående selektiv retroaktiv tillämpning att bestämmelsen i artikel 10.3 i grundförordningen inte är tillämplig i fråga om en förordning som antagits till följd av en översyn, i synnerhet eftersom det ligger i en översyns (i den mening

som avses i artikel 11.3 i grundförordningen) natur att en sådan förordning endast har framåtsyftande verkan. Sökandens argumentation förutsätter att systemet i grundförordningen omvandlas till ett system i vilket de slutgiltiga antidumpningstullarna förlorar sin slutgiltiga karaktär och kan vara beroende av en senare översyn.

Förstainstansrättens bedömning

81 Inledningsvis bör det avgöras vilken räckvidd bestämmelsen i artikel 11.3 i grundförordningen har, i synnerhet i den del det i bestämmelsen i fråga stadgas att kommissionen vid översynsförfarande bland annat kan "överväga om de omständigheter som rör dumpning och skada har ändrats väsentligt eller om gällande åtgärder leder till det avsedda resultatet att undanröja den skada som tidigare konstaterats... "

82 Som domstolen har funnit i dom av den 24 februari 1987 i mål 312/84, Continentale Produkten Gesellschaft mot kommissionen (REG 1987, s. 841, punkt 11), skall översynsförfarande genomföras "om de förhållanden som har medfört fastställelse av de värden som anges i förordningen genom vilken antidumpningsåtgärderna infördes har förändrats". Förfarandet har alltså syftet att anpassa påförda tullar till hur de förhållanden som föranledde införande av tullarna utvecklas och förutsätter alltså att dessa förhållanden förändras.

83 Det är ostridigt att förhållandena i detta fall inte hade förändrats på något sätt som skulle kunna motivera att en översyn inleddes av kommissionen. Det framgår dels av punkt 1 i tillkännagivandet av den 13 september 1997, dels av tredje övervägandet i den ifrågasatta förordningen att syftet med detta förfarande endast var att tillåta företag som inte hade deltagit i det första förfarandet att erhålla individuell behandling utformad på grundval av sina exportpriser.

84 I detta syfte beslutade kommissionen, som eftersträvade god hushållning med sina medel samt snabbhet i förfarandet, att utgå från den undersökningsperiod som hade legat till grund för införandet av slutgiltig tull. Kommissionen och rådet har i detta hänseende vid förhandlingen uppgivit för förstainstansrätten att något sådant val av undersökningsperiod aldrig tidigare hade förekommit i kommissionens översynspraxis.

85 Då översynsförfarandet inte har haft ändamålet att anpassa påförda antidumpningstullar till förändrade omständigheter och eftersom de förhållanden som låg till grund för införande av dessa tullar åter utreddes under förfarandet i fråga konstaterar förstainstansrätten att rådet inte, som påstås, inledde en översyn av de åtgärder som var i kraft utan i realiteten återupptog det första förfarandet.

86 I den mån som institutionerna själva har gått utanför den ram för översynsförfarandet som återfinns i grundförordningen kan de följaktligen inte avslå sökandens begäran på skäl hänförliga till detta förfarandes systematik och syfte.

87 Om institutionerna under en sådan undersökning som har ägt rum i förevarande fall (se ovan under punkterna 83—85) konstaterar att ett av de grundläggande förhållanden på grund av vilka slutgiltiga antidumpningstullar har påförts inte är för handen kan villkoren enligt artikel 1 i grundförordningen för övrigt inte anses ha varit uppfyllda vid antagandet av den första förordningen. Antidumpningsåtgärder gentemot Lucci Creations export till gemenskapen kan därmed inte heller längre anses ha varit nödvändiga. Vid sådant förhållande är institutionerna skyldiga att ta samtliga konsekvenser av sitt val av undersökningsperiod för den ifrågavarande översynen samt att, när de väl konstaterat att Lucci Creation inte hade vidtagit dumpningsåtgärder under sagda period, ge detta konstaterande retroaktiv verkan.

88 Vad beträffar rådets argument att retroaktiv tillämpning av den ifrågasatta förordningen skulle innebära en obefogad premiering av sökandens bristande samarbete vid den första undersökningen, bör det noteras att den möjlighet som kommissionen enligt artikel 18 i grundförordningen jämförd med artikel 9.5 i samma förordning har att vid undersökningen påföra antidumpningstullar på grundval av tillgängliga uppgifter för det fall att bristande samarbetsvilja föreligger har syftet att dessa tullar skall införas på ett icke diskriminerande sätt på all import av en produkt med ursprung i ett visst land. Däremot är syftet inte att straffa näringsidkare för bristande samarbete vid en tidigare antidumpningsundersökning.

89 Att bifalla rådets yrkanden trots att rådet i målet har befunnits ha skyldighet att ta samtliga konsekvenser av resultatet av översynsförfarandet skulle dessutom medföra obehörig vinst för gemenskapen på sökandens bekostnad.

90 Vad beträffar de svårigheter som rådet har påpekat i fråga om möjligheten att tillämpa den ifrågasatta förordningen retroaktivt finns det skäl att erinra om att även om rättssäkerhetsprincipen i regel, enligt fast rättspraxis, utgör hinder mot att en gemenskapsrättsakts tidsmässiga verkan fastställs till en tidpunkt före dess offentliggörande kan det undantagsvis förhålla sig på annat sätt om målsättningen så kräver och om berörda parters berättigade förväntningar beaktas (se i synnerhet domstolens dom av den 11 juli 1991, Crispoltoni, C-368/89, REG 1991, s. I-3695, punkt 17 och tidigare nämnd rättspraxis).

91 Följaktligen kan retroaktiv tillämpning av gemenskapsrättsakter vara tillåten i den mån den kan leda till en rättslig situation som är förmånligare för den

berörde och i den mån dennes berättigade förväntningar vederbörligen beaktas (se domstolens dom av den 22 april 1997 i mål C-310/95, Road Air, REG 1997, s. I-2229, punkt 47).

92 I detta mål skulle ingen rättslig princip ha hindrat rådet från att begränsa retroaktiv tillämpning av den ifrågasatta förordningen enbart till exportörer på vars produkter en ändrad och lägre tullsats påförts. Vad beträffar övriga berörda kan den ifrågasatta förordningen på grund av principerna om rättssäkerhet och skydd för berättigade förväntningar endast förändra deras framtida rättsliga situation.

93 Av det ovan sagda följer att talan skall bifallas på den grund som sökanden har angivit i första hand och att förordningen skall ogiltigförklaras i den mån rådet inte har givit ändringen av den antidumpningstullsats som införts avseende sökandens import av produkter från Lucci Creation retroaktiv verkan. Det saknas därmed skäl att pröva de övriga grunder som sökanden har anfört.

94 Talan syftar dock inte till upphävande av bestämmelsen om ändring av den tullsats som skall påföras denna import utan till ogiltigförklaring av den bestämmelse som begränsar denna ändrings tidsmässiga verkan. Den ifrågasatta förordningen skall alltså förbli i kraft till dess att behöriga institutioner har vidtagit åtgärder som är nödvändiga för verkställande i enlighet med artikel 174 andra stycket i EG-fördraget (nu artikel 231 andra stycket EG) av denna dom (se dom i det ovannämnda målet Timex mot rådet och kommissionen, punkt 32).

Rättegångskostnader

95 Enligt artikel 87.2 förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har tappat målet och skall därför bära sina egna rättegångskostnader samt ersätta sökandens rättegångskostnader.

96 Kommissionen, som har intervenerat i målet, skall bära sina egna rättegångskostnader i enlighet med artikel 87.4 i rättegångsreglerna, vari stadgas att institutioner som intervenerar i ett mål skall bära sina egna rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) **Artikel 2 i rådets förordning (EG) nr 2380/98 av den 3 november 1998 om ändring av förordning (EG) nr 1567/97 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av handväskor av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina ogiltigförklaras i den mån rådet inte har tagit samtliga konsekvenser av resultatet av översynsundersökningen avseende sökandens import av produkter från Lucci Creation Ltd.**

2) Ändringen av tullsatsen skall förbli i kraft till dess att behöriga institutioner har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för verkställande av denna dom.

3) Rådet skall bära sina egna rättegångskostnader och ersätta sökandens rättegångskostnader.

4) Kommissionen skall bära sina egna rättegångskostnader.

Tiili Lindh Moura Ramos

Cooke Mengozzi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 29 juni 2000.

H. Jung V. Tiili

Justitiesekreterare Ordförande